

(reportáž ze křtu DVD Slávka Janouška Příjemný večírek)

První říjnový večer tohoto roku jsem v Balbínově poetické hospůdce vzpomínal na natáčení DVD **Slávka Janouška**, kterého jsem se zúčastnil. A právě první říjnový den mělo být ono DVD s názvem **Příjemný večírek** na místě svého vzniku pokřtěno.

Nemyslím, že by o Slávkovi Janouškovi bylo hodně napsáno. Tento písničkář je z těch, kteří zcela jistě nezaujmu diváka či posluchače při prvním setkání tak, že by nedýchal. Slávka Janouška je třeba poznávat a teprve při dalším setkání člověk pochopí, jaká osobnost tady žije a tvoří. Krom přirozeného talentu miluji i jeho smysl pro hru s českým jazykem, danou možná i tím, že je původním povoláním kantor. Na rozdíl od některých svých kolegů a kolegyň se Slávek Janoušek kantořinou i živil, než přešel na profesionální dráhu. Jeho první, ještě vinylová, deska "**Kdo to zavinil**" patří do zlatého fondu písničkářů. Jenže na rozdíl od jiných to Slávkovi Janouškovi dobře tvoří i v současnosti, o čemž svědčí i jeho zatím poslední CD

Nestíhám

z loňského roku.

Čím je dána kvalita tvorby Slávka Janouška? Janoušek dokáže dát do písně téma, které je sice zdánlivě aktuální pro dobu vzniku písně, ale svým provedením a obsahem má nadčasovou platnost. Jeho písně nejsou protestsongem "in, aby se vidělo", jsou kusem krásné poezie, hraním se slovy a v neposlední řadě i kusem krásné muziky.

Naplněná Balbínka se ten večer mohla znovu přesvědčit o tom, jaký je Slávek Janoušek. Na maličkém jevišti neseděl sám, přizval si k hraní svého dávného spoluhráče **Luboše Vondráka**, s nímž nyní již nějakou dobu účinkuje. Dvě kytary a dva hlasy nejsou vůbec na škodu, ba naopak. Tak trochu jsem vždy obdivoval ony doprovázeče, stojící jakoby v pozadí toho, kvůli kterému lidi přišli, ale kdyby onen doprovázeč zmizel, zmizelo by i nejméně půl dojmu. Být dobrým doprovázečem chce kus velké pokory a jistě i přátelství.

Ten večer Slávek Janoušek hrábl hluboko do svých šuplíků. Píseň "*Náš dům je plný různých zvuků*" je, a jistě dlouho

bude, přesným vystižením impresí nových obyvatel panelákového domu, než si, jako všichni, zvykne či se přestěhuje. Zato "

Mumie

" z roku 1983 bude znít aktuálně ještě za sto let a měla by znít v uších všem meteorům a jepicím, hřejícím se na výsluní slávy a peněz, opilých vlastním úspěchem. "

Rozhovor s nádražákem

" z roku 1983 téměř geniální zkratkou připomene těm, kteří v rámci Schengenu ani nevědí, že zase přejeli jednu hranici, o co jsme byli připraveni, když cesta z Brna do Vídně trvala celý rok. "

Pochodové cvičení

", zpívané v refrénu vždy s diváky, je další připomínkou zblbllosti dětství mé generace. Na koncertu Slávka Janouška tancem doprovázela dívka Hanička. Hanička umělce v Praze vždy doprovází s kamarádkou Viktorkou. Dívám Slávek Janoušek říká Balbíny di Praga. Hanička si při zmíněné písni navlékla na ruce a nohy igelitové pytlíky, prý bránící radiaci, a na krk si dala kdysi populární "céčka" (nedostatkové zboží). Snad nejvíc mě mrazí a dojíímá píseň "

Kdo to zavínil

", kterou na desku dostala nastupující přestavba socialismu v roce 1988, čemuž se nejspíše divil nejvíc sám autor. Jenže tahle píseň není vůbec pouhou vzpomínkou na "boj za mír", protože mě dodnes mrazit nepřestalo. Z rodu nej písni dvacátého století je bezesporu "

Imaginární hospoda

". Tolik úžasné poetické nostalgie, narvané tak subtilně do malého prostoru písně, to je dáno jen několika vyvoleným. Nikdy jsem v hospodě U Malinů nebyl, ale text písně čím dál víc ubíhajícími léty vnímám citlivěji a citlivěji. Vše bude jednou jen imaginární a o to krásnější.

Slávek Janoušek nezapře, že hrával divadlo. Hodně toho napovídá, ale hezky se to poslouchá. Podělil se s diváky o dojem z pražského koncertu Leonarda Cohena a přidal i dvě jeho písně.

Po přestávce byl samozřejmě očekávaný křest, kdy kmotrem byl Jirka Hrdina, člověk, bez něhož by Balbínka nebyla tím, čím je.

Každý křest má i svého hosta. Tentokrát přišla na jeviště **Jana Šteflíčková**, herečka a písničkářka, kterou někdy doprovází její kapela Kůň. Myslel jsem si, že Janu Šteflíčkovou znám, ale překvapila mě hned na začátku svého krátkého vystoupení, když spustila známou Kristoffersonovu píseň "

Me and Bobby McGee

" v originále a s takovým drivem, že jsem lapal po dechu. Pokud nějaká country kapela hledá vynikající zpěvačku, má ji hotovou, a to bez country dekorací a širáku, nahrazujících občas nedostatky "Američana z Vysočan". Jenže tohle je vedle divadla a vlastní velmi dobré tvorby jen jakýsi zpěvaččin "melouch".

Konec večera patřil samozřejmě tomu, kdo tento přátelský večírek tak hezky "zavínil". Do potlesku zněla samozřejmě "*Halleyova kometa*" v refrénu zpívaná všemi. Pamatuji se, jak má

Víc, než příjemný večer

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 09 Říjen 2008 04:00

babička vzpomínala na píseň, že "přijde kometa, a ta všechno rozmetá". Vždy se najde někdo, kdo prorokuje zánik a ví, kdy přijde. Ale jen Slávek Janoušek dokázal napsat monolog komety, která měla již dávno spadnout.

Po koncertu nezbylo než koupit DVD, obsahující nejen nosič, ale i knížku písňových textů s komentářem autora. Byl to moc krásný večírek s člověkem, který toho hodně umí a umí to vše rozdávat lidem, kteří cítí a vnímají.